

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570713024/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

snart en heel Caravane med alle sine Dromedarier, snart alle Israels Børn, sex hundrede tusinde i Tallet, forbi – jeg havde neppe Tid til at hilse paa dem allesammen med et Nik, som sagde, at jeg kiendte dem – da pludselig den hele Scene gik op i en almindelig Støv eller Sand-Røg! En Larm under mig og over mig og om mig forstyrrede saa aldeles min Opmærksomhed, ved paa een gang at trække den opad, nedad og til Siderne, at jeg med lukte Øine ligesaa got vilde have seet alt hvad jeg saae – hist strede to frygtelige Kriqshære i det eene Hjørne, her Caravanen mod Røverne i det andet, Trolde og Kiemper i det tredie og den aldrig noksom berømte Ridder af Mancha med al Verdens Faar, Gieder, og Veirmøller i det fierde. Min Ørk var i dette Øieblik saa befolket, at jeg halv begyndte at frygte for Mangel paa Plads, da Raslingen af en Vogn tæt bag mig døvede al den øvrige Larm – jeg sprang til Siden – Røgen og alt hvad deri mylrede var borte, og jeg saac intet – uden den nysomtalte Herre, som lod holde stille, i det han gjorde mig en Compliment og bad mig tage Sæde hos sig.

Jeg giengjeldte hans Tilbud med en meget forbindlig Taksigelse – men tilgiv mig, min Herre! (lagde jeg til) det forundrer mig, at en Mand af Deres fyrige Udseende (han lod til at nærme sig de halvtredsindstive) kan lade sig age giennem en Egn som denne? Besad jeg end alle Verdens engelske Equipager – den har for mange Fortryllelser for mig til, at jeg ikke skulde at foretrække giennemvandre den til Fods, med mindre Podagra netop bandt mig til min Chaise.

„Besynderligt!“ sagde han med et Smil, og betragtede mig nøi-
ere – „De er den første Beundrer af denne Hede, jeg har funden paa mine Reiser. Jeg selv er vel kommen over tyve Gange denne Vej; men uden at opdage mindste Fortryllelse paa samme“ –

„Forlad mig! men De har maaskee ikke gjort dens Bekiend-
skab – ikke engang det første Skridt til samme, ved at stige ud af Deres Vogn?“ –

„Var det ikke saa hedt,“ sagde han, „De overtalte mig til at forsøge det“ –

„*C'est le premier pas qui coûte*“ – sagde jeg –

„Var jeg ikke saa træt“ – endte han med et Buk – og lod atter kiøre til. Vognen rullede bort – den blev mindre og mindre, og

kom mig tilsidst ganske af Syne. Jeg overlod mig til mine Reflexioner over denne Mand. Det var en ørkesløs og ødsel Reisende, tænkte jeg, een af disse Herrer som reise for at reise. Dog – hans Physiognomie havde behaget mig – hans artige Tilbud fortiente overalt en mildere Formodning om hans Charakter – jeg ærgrede mig over at have afslaaet det: Du har forsømt et Menneskes Bekiendskab, tænkte jeg – og hvo veed hvor interessant et Menneskes? Hvordan det nu ogsaa var – hvad er interessant i hele Skabningen som det ypperste af alle levende Dyr? Selv denne fortryllende Hede – blev jeg ved, og saae mig om – men hvor studsede jeg! Intet uden Lyng, og Lyng og atter Lyng! Alt det høitidelige var forsvundet – omsonst stræbte jeg at kalde hine levende Phønomener tilbage – alt var tomt, eensformigt, tørt, koldt, dødt, ligegyldigt, utaaeligt. Du seer ham aldrig mere – sukkede jeg – og han syntes dog gierne at ville tale med dig! Hvad maae han desuden tænke om din Egensindighed? Hvo veed, hvormangen mødig, nødsaget Fodgjænger, der vilde være glad ved at age en Station imellem, for snarere at naae Huus – for snarere at overrumple en længselsfuld ventende Kone – du kan have skadet ved denne Uforsigtighed? Om han nu med Bevidsthed eller uden Bevidsthed foresætter sig aldrig herefter at tilbyde nogen Fodgjænger sit magelige Sæde? Jeg kom i ondt Lunc, græmmede mig over ikke at kunne forstrøe det i menneskeligt Selskab – den eene Vogn kunde jeg ikke naae, den anden kunde ikke naae mig – jeg traskede afsted i Lyngen, og besluttede – saa afskyelig forekom mig hele Egnen – at benytte mig af Veiens eeneste Fordeel: i Blinde at kunne vandre den uden Frygt for at stødes eller gaae feil – at lukke Øinene, for ikke at see den.

Jeg veed ikke hvor langt jeg var gaaet paa denne Maade, der lidt efter lidt begyndte at more mig, og kalde Phantasierne tilbage – da jeg pludselig standsedes i min blinde Fart af et Par Hænder, som greb mig i Skuldrene. Jeg er fuldkommen overbevist om, at mine Øine aabnede sig af sig selv, eller rettere mechanicisk, uden al oversandselig Ordre – ligerviis som jeg er vis paa, at det umiddelbare Buk, hvormed jeg gienkiendte Manden, der var bortkiørt, skeete uden al tydelig Bevidsthed – „Det er altsaa med lukte Øine,“ sagde han, i det Ekkoet af hans